

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26
състав**, в публично заседание на 25.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **3740** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. чл. 10а, ал. 4 във вр. ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 14 и т. 19 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. чл. 6 и чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).

Образувано е по жалба на Х. Т., гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане], притежаващ паспорт № Н., издаден на 29.11.2022 г. от Ислямска република И. със срок на валидност до 29.11.2027 г., депозирана чрез пълномощника му адв. Я. С., САК срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза „D“) от 28.02.2023 г., издаден от завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в Ислямска република И., [населено място], на основание чл. 10, ал. 1, т. 14 и т. 19 от ЗЧРБ по Заявление № THR 22006785V от 07.12.2022 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт, обоснована с нарушение на чл. 6 и чл. 8 от КЗПЧОС, противоречие с материално правни норми и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че към момента на подаване на жалбата членовете на семейството на жалбоподателя – съпругата и трите му деца пребивават на територията на Република България в продължителен период (повече от четири години). Този факт, както и данните за издадени им визи за дългосрочно пребиваване от същия вид, за който е кандидатствал и жалбоподателят - виза „D“, се сочи като обосноваващ грубо нарушение на правото на семеен живот, по смисъла на чл. 8 от КЗПЧОС, доколкото

оспореният административен акт лишава жалбоподателя от фактическа възможност да поддържа пълноценни семейни отношения. Изложени са подробни аргументи за липса на фактическа обосновааност на правните основания, на които се е позовал административният орган по чл. 10, ал. 1 т. 14 и т. 19 от ЗЧРБ - включване на жалбоподателя в информационния масив по чл.21а от ЗЧРБ на нежеланите чужденци в РБългария и подаден сигнал в Шенгенската информационна система. Застъпено е становище за съществено ограничаване на правото на ефективна защита, обосновано с неизлагане на мотиви при постановяване на оспорения административен акт, което се сочи като самостоятелно основание за отмяна. Цитирана е относима практика на СЕС относно тълкуването на чл. 25, § 1 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген (КПСШ), както и на ЕСПЧ по приложението на чл. 8, ал. 2 от КЗПЧОС. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на оспорения Отказ за издаване на виза тип „D“ и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания относно приложението на закона. Претендират се направените разноски.

В съдебното заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа направеното искане в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Представя списък на разноските, съгласно чл. 80 от ГПК.

Процесуалният представител на ответника – завеждащ Консулската служба в Посолството на РБългария в Ислямска република И., [населено място], е на становище, че жалбата е неоснователна. Позовава се на информацията, предоставена от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи в проведената задължителна съгласувателна процедура.

Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в настоящото производство, въпреки своевременното уведомяване за образуването му.

Административен съд – София – град, Първо отделение, 2б състав, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид релевираните основания в жалбата и становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

На 07.12.2022 г. жалбоподателят Х. Х. Т., гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] в [населено място] е депозирал в посолството на Република България в [населено място] за издаване на виза тип „D“ за дългосрочно пребиваване в РБългария, заведено с № THR[ЕИК] V (л. 46 – л. 47). Посочил е, че е търговски представител на „К. А. Парс Институт“ с регистрирано търговско представителство в РБългария. Като дата на предстоящо пристигане в РБългария в Заявлението е посочена 24.12.2022 г. с адрес на пребиваване - [населено място],[жк]изток, [улица], ап. 7.

Към Заявлението са приложени, изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР), а именно:

копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № Н., издаден на 29.11.2022 г. от Ислямска република И. със срок на валидност 29.11.2027 г., съдържащ снимка и лични данни (л. 49),

копие на разрешение за пребиваване в РБългария №[ЕИК], издадено на 22.10.2021 г. в [населено място] със срок на валидност 04.10.2022 г. (л. 49-гръб),

Сертификат № 3824 от 05.12.2022 г. издаден, на основание чл. 9, т. 6 от Устава на

Българската търговско промишлена палата (БТПП) в съответствие с данните от Търговския регистър (л. 51),

Решение за вписване в Единния търговски регистър на БТПП № [ЕГН] от 11.09.2017 г. на Търговско представителство „К. А. Парс Институт“ със седалище в [населено място], Ислямска република И., на основание чл. 24, ал. 1 от Закона за насърчаване на инвестициите, чл. 9, т. 14 от Устава на БТПП и чл. 2, ал. 2 от Правилника за вписване в Единния Търговски регистър на БТПП (л. 52 – л. 53),

копие на застрахователна полица за валидна медицинска застраховка (чл. 14 от Наредбата – л. 54 – л. 55),

свидетелство за съдимост № 1401220187408246, издадено на 21.11.2022 г. от Министерство на правосъдието на И. (л. 56),

копие на декларация от представляващ дружеството, упълномощено от собствениците на жилище в [населено място], предоставил същото под наем на заявителя (л. 57),

копие на Договор от 24.01.2019 г. за наем на недвижим имот, находящ се в [населено място], наемател по който е заявителят (л. 58 - л. 61),

допълнително споразумение към Договора за наем от 30.09.2021 г., с което е продължен срокът на договора до 30.06.2023 г. (л. 62).

Въз основа на тези документи е издаден оспореният Отказ № ТНР 22006785 V от 28.02.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – виза „Д“ (л. 10 – л. 11 и л. 18). Като правно основание за постановяване на отказа са посочени хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 14 и т. 19 от ЗЧРБ. Отразено е, че „лицето е включено в информационния масив на нежеланите в страната чужденци по чл. 21а и е лице, за което е подаден сигнал в Шенгенската информационна система за отказ за влизане.“

В съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото, представени от пълномощника на жалбоподателя, заверени копия на :

- Удостоверение за брак № А/80-830722, сер. № 5084, издадено от Министерство на правосъдието на Ислямска република И., Служба за регистрация на бракове № 110/Техеран (л. 14 – л. 18),

- Удостоверение за самоличност, Акт за раждане № 3169/896 от 31.01.2018 г. издадено от К. отдел на Посолството на Ислямска република И. в [населено място] (л. 21),

- разрешение за пребиваване №[ЕИК], изд. на 25.10.2022 г. в [населено място], със срок на валидност 04.04.2023 г. на Б. Т., [дата на раждане] в Ислямска република И. (л. 22),

- разрешение за пребиваване №[ЕИК], изд. на 25.10.2022 г. в [населено място], със срок на валидност 04.04.2023 г. на Б. Т., [дата на раждане] в Ислямска република И. (л. 23),

разрешение за пребиваване №[ЕИК], изд. на 25.10.2022 г. в [населено място], със срок на валидност 04.04.2023 г. на Б. Т., [дата на раждане] в Ислямска република И. (л. 24),

разрешение за пребиваване №[ЕИК], изд. на 25.10.2022 г. в [населено място], със срок на валидност 04.04.2023 г. на З. М., [дата на раждане] в Ислямска република И. (л. 25),

стр. 2 и 3 на паспорти, издадени на 14.10.2021 г. в Ислямска република И. на две от децата и съпругата на жалбоподателя, със срок на валидност 14.10.2026 г. (л. 28-гръб - л. 29),

стр. 2 и 3 на паспорт, издаден на 30.08.2019 г. от Ислямска република И. на Б. Т. със срок на валидност 29.08.2024 г. (л. 28),

страници от документи за пътуване с поставена виза „Д“ за постоянно пребиваване, на основание чл. 15 във вр. чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, за срок от 180 дни, валидни в периода 03.01.2018 г. – 02.07.2018 г. за децата и съпругата на жалбоподателя (л. 26 – л. 27),

Акт за раждане/документ за самоличност, издадени в Ислямска република И. за децата и съпругата на жалбоподателя (л. 30 – л. 40),

Решения за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, издадени на 15.03.2018 г. от директора на ОДМВР София-град за срок до 04.10.2018 г. на жалбоподателя Х. Т., съпругата му З. М. и двете им деца – Б. Т. и Б. Т. (л. 40-гръб – л. 42),

Уведомления за продължаване на срока на продължително пребиваване с 1 година (л. 42-гръб – л. 43).

По делото са приети като писмени доказателства становища и документи, представени от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, по повод проведената съгласувателна процедура по подаденото заявление за издаване на виза „Д“ (л. 80, л. 81, л. 83 – л. 84, л. 106 – л. 107, л. 109 – 110, л. 113, л. 114). Защитената с гриф за сигурност информация от ДАНС рег. № R.-001-03-M-6-2462/18.07.2023 г. е съхранявана и предоставена за запознаване като обособен отделен том, съгласно изискванията на Закона за защита на класифицираната информация и Правилника за приложение на същия.

В представената информация от ДАНС е посочено, че процедурата по съгласуване на Заявлението за издаване на виза „Д“, депозирано от жалбоподателя Х. Т. в Посолството на РБългария в Ислямска република И., [населено място], е проведена съгласно действащата нормативна уредба – Закона за чужденците в РБългария, Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. и е осъществена по електронен път чрез Националната визова информационна система. Не са изготвени отделни документи по повод подаденото Заявление. Отражено е, че становището на ДАНС е съобразено с факта, че жалбоподателят Х. Т. е включен в Информационния масив на нежеланите за страната чужденци по чл. 21а от ЗЧРБ. Посочен е срок на наложена забрана за влизане в страната 10 години, на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

В становището на началника на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи е посочено, че с писмо рег. № М-17677 от 08.09.2022 г. на ДАНС е вписана забрана за жалбоподателя за влизане в РБългария, на основание чл. 21А от ЗЧРБ. Изразеното отрицателно становище за издаване на виза за дългосрочно пребиваване „Д“ на жалбоподателя е мотивирано с основанията по чл. 10, ал. 1, т. 14 и т. 19 във вр. чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

Така установените релевантни факти позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 14.03.2023 г., в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (Отказът за издаване на виза „Д“ е връчен лично на жалбоподателя на 28.02.2023 г.), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 1 във вр. ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт.

Разгледана по същество – жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС е да притежава валидно издадена виза. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в Ислямска република И., [населено място]. Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Със Заповед № Ав-02-101 от 30.12.2021 г. на посланика на Република България в Посолството в Ислямска република И., [населено място], завеждащият Консулската служба е определен за консулско длъжностно лице, на което са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза „D“ е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила на АПК. Във формуляра е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената официална информация от ДАНС и дирекция „Миграция“ - МВР в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР. В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 26 от ЗЧРБ законодателят лимитативно е посочил основанията, при наличието на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или да разрешат влизане на чужденец в РБългария. В конкретния казус Отказът за издаване на виза е мотивиран с основанията по т. 14 и т. 19.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Шенгенската информационна система и Виенската

информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Категорично установено от представената информация от ДАНС и Дирекция „Миграция“ е първото от посочените основания, на които се е позовал административният орган – вписването на жалбоподателя в Информационния масив на нежеланите в страната чужденци по чл. 21а от ЗЧРБ, извършено въз основа на писмо рег. № М-17677 от 08.09.2022 г. на председателя на ДАНС до главния секретар на МВР. В писмото е посочен срок 10 години.

Въпреки нееднократното изискване на допълнителни данни и информация, въз основа на които компетентните органи са приели наличието на основания за включване на гражданина на Ислямска република И. - Т. Т. в Информационния масив по чл. 21а от ЗЧРБ, както и досежно посоченото в становището на началника на отдел „Миграция“ при СДВР друго самостоятелно основание за отказ – това по т. 19 на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, такива не бяха представени в съдебното производство, включително и от процесуален представител на ответника.

Незаконосъобразно е разбирането, отразено в становището на зам. председателя на ДАНС, с което е мотивирано непредставянето на информация и/или данните, въз основа на които е направено предложението за включване на жалбоподателя в Информационния масив по чл. 21а от ЗЧРБ. Съдът не разполага с компетентност да осъществи контрол за законосъобразност на предложението и решението за вписване и/или отписване на лица в Информационния масив по чл. 21а от ЗЧРБ, но проверката за законосъобразност на оспорения Отказ за издаване на виза, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК включва всички основания, посочени в чл. 146 от АПК.

Предвиденото в разпоредбата на чл. 34, ал. 1, предл. трето от НУРИВОВР, невписване на „съображения, засягащи интересите на националната сигурност“ не предпоставя отказ да бъде представена тази информация в съдебното производство при спазване на изискванията на Закона за защита на класифицираната информация и Правилника за неговото прилагане. Нещо повече, в разпоредбата на чл. 30а, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим е въведено изискване за *„мотивирано становище от Държавна агенция “Национална агенция“*, което предпоставя в съдържанието му да са посочени и фактически данни, а не единствено нормативни основания. В този смисъл, основателни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че само при яснота относно фактическите обстоятелства, послужили като основание за включване на доверителя му в Информационния масив по чл. 21а от ЗЧРБ, включително и по отношение на евентуално постъпил по предвидения ред в Наредба № 81213-465, издадена от министъра на вътрешните работи (ДВ, бр. 74/05.09.2014 г. с последни изм. ДВ, бр. 23/22.03.2022 г.), сигнал в Националната Шенгенска информационна система на Република България и/или в Шенгенската информационна система, съдът може да преценява законосъобразността на приложените правни основания, с които е обоснован оспореният Отказ за издаване на виза „D“. Неизлагането на мотиви при избора на едно или повече възможни правни основания, с които е обоснован административният акт е съществено нарушение на административно производствените правила и ограничава ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Липсата на конкретно посочени факти и/или информация, с които е мотивирано включването му в Информационния масив по чл. 21а от ЗЧРБ и в

Националната Шенгенска информационна система и/или в Шенгенската информационна система представлява нарушение на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и е самостоятелно основание за отмяна на оспорения административен акт, съгласно чл. 146, т. 3 от АПК.

Отсъствието на конкретика лишава съда от възможност да извърши проверка за съответствие на административния акт с целта на закона, като критерий за неговата законосъобразност, включително и относно посоченото в жалбата нарушение на правото на зачитане на личния и семейния живот по чл. 8 от КЗПЧОС.

В Решение на СЕС от 22.09.2022 г. по дело С-159/2021 г., т. 50 е посочено, че : *„...правото на защита не е абсолютно и че произтичащото от него право на достъп до преписката може да бъде ограничено след претегляне от една страна, на правото на добрата администрация и правото на ефективни правни средства за защита на заинтересованото лице, и от друга, интересите, изтъкнати, за да се обоснове неразкриването на данни от досието на това лице, особено когато тези интереси са свързани с националната сигурност (виж в този смисъл Решение от 4 юни 2013 г., т. 54, 57 и 64 ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363)“, но в т. 51 е уточнено, че: „Предвид необходимостта да се зачита член 47 от Хартата, това претегляне все пак не може да води до пълно лишаване от ефективност на правото на защита на заинтересованото лице и до изпразване от съдържание на правото на обжалване... по специално, ако на това лице или евентуално на съветника му не бъде съобщено поне съдържанието по същество на мотивите, на които се основава приетото спрямо него решение.“.*

Констатираните съществени нарушения на административно производствените правила са основание за отмяна на оспорения Отказ за издаване на виза „D“. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което преписката следва да се върне на ответника за ново произнасяне по Заявление от 07.12.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза „D“) № THR 22006785V, депозирано от гражданина на Ислямска република И. - Т. Т. в Посолството на Република България в [населено място].

За прецизност, съдът държи да отбележи, че приложените към жалбата документи, издадени от компетентни органи в РБългария за пребиваване на територията на страната на децата и съпругата на жалбоподателя са с изтекъл срок на валидност към датата на провеждане на първото съдебно заседание, макар че разрешенията за пребиваване са били валидни към момента на постановяване на оспорения Отказ за издаване на виза „D“ (28.02.2023 г.). Приложените копия на визи за дългосрочно пребиваване касаят периода преди издаване на разрешенията за дългосрочно пребиваване по реда на ЗЧРБ, считано от 03.01.2018 г. - 02.07.2018 г., а представеното към заявлението за издаване на виза допълнително споразумение от 30.09.2021 г. към Договора за наем на недвижим имот също е със срок до 30.06.2023 г.

При този изход на делото, своевременно направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. При липса на възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК от ответната страна, в нейна тежест следва да се възложи възстановяването на направените от жалбоподателя разноски в размер на 4 210 (четири хиляди двеста и десет) лева, съобразно представените по делото доказателства – платежно нареждане от 14.03.2023 г. за внесена държавна такса от 10 лева (л. 44-гръб) и копие на приподписан Договор за правна защита и съдействие (л. 117 – л. 125), удостоверяващ

плащане в брой на 12.03.2023 г. и на 01.06.2023 г. на договореното в т. 2.1.1 адвокатско възнаграждение в размер на 2 150 евро с левова равностойност в размер на 4 200,62 лева за процесуално представителство на жалбоподателя, съгласно условията по т. 2.4.1, т. 2.4.2 и т. 2.7.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Т., гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № Н., издаден на 29.11.2022 г. от Ислямска република И. със срок на валидност до 29.11.2027 г., депозирана чрез пълномощника му адв. Я. С., САК, Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза „D“) от 28.02.2023 г., издаден от завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И. по Заявление № THR 22006785V от 07.12.2022 г.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на Х. Т., гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № Н., издаден на 29.11.2022 г. от Ислямска република И., със съдебен адрес [населено място], 1421, [улица], ет. 1, ап. 1 – адв. Я. С., САК, направените по делото разноски в размер на 4 210 (четири хиляди двеста и десет) лева.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в Ислямска република И., [населено място] за произнасяне по Заявление № THR 22006785V от 07.12.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза „D“), подадено от Х. Т., гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № Н., издаден на 29.11.2022 г. от Ислямска република И. със срок на валидност до 29.11.2027 г., съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: